

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos.	4 rs.
Per 6 id.	7 id.
Per un any.	12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Las suscripcions començaran lo dia primer de cada mes, y no servirà cap à fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibreries o sellos de correu.

La correspondencia al Director de L' ASE, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

ADVERTENCIA.

Avuy comensa per L' ASE una nova era. L' empresa no ha reparat en sacrificis per proporcionar una impremta, al objecte de poder servir millor á sos favoreixedors.

Si tenen algun treballat que donar á fer, los agrahiréu molt que 's deixin veurer pel carrer de Robador núm. 29, baixos, ahont se 'ls fará ab promptitud y sempre més barat que 'n qualsevol altre part.

FA CALOR.

De totes las bocas surt aquesta paraula, tothom súa, tothom esbufega.

Fá un una visita de cumpliment, no sap que dir; aquesta frase, *fá calor*, lo treu del apuro y ja té conversa per un quart d' hora.

Ja en lo ball, ja en una reunió, ja pel carrer té un entre mans á una xicoteta que lo sap que dirí; es lo jove *curt*, com s' acostuma á dir..., *quina calor que fá!* ja s' ha salvat, ja li ha dit alguna cosa, ja li sembla que pot omensar la conquesta, perque la noya mes espanyola qu' ell y ab més ganas de enraionar que tothom, li clava un discurs sobre aquet tema, que pdiria competir ab lo últimament pronunciat per Mr. Thiers.

A mí també m' trauen del apuro iquestas paraulas, puig me serveixen per dir alguna cosa ta al lector aqueixa semmana.

Si tothom té calor, lo nostre *bemérit* ASE, que no es de pedra, també la sent y per això s' ha determinat á allujerar-se un xic de roba y anarsen á la torre, com diria un *seyo de Barcelona*.

Com es xicot que ho pot fer, no i agrada ser

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos.	6 rs.
Per 6 id.	11 id.
Per un any.	20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Se insertarán las composiciones que remetan los suscriptores, subjectándose al examen de la Redacció y quedando los originales en poder d' aquesta, encara que no s' inserten.

2 quartos lo número.

menos que ningú y si 'l sentian los dich que riuran de valent.

L' altre dia 'ns vá crida á tots nosaltres en sa antiga *establa-escritori*, y després de algunas reflexiones sobre la nostra manera d' obrar, vá parlar de la manera seguent:

«Fills meus, la cosa s' embolica. Entre la caló que fá y 'ls disbarats que s' veuen y las tonterias que se senten, ja tinc la pell de l' esquena casi cuita y un cap com lo fanal de «*El Tren*». ¡La cosa s' embolica! repetech, lo primé es salvar la pell y.... jo no estich per mes bromas; men vaig á fora.

Ja sabem que encara que no sigui sino un quart pis á Gracia, no hi ha persona como cal que no tingui *torre*. La moda ho demana, lo bon gust ho exigeix; habia jo de mostrarme indiferent al crits del bon gust y de la moda? ¡Ah no, no! cap á la torre falta gent; potser de aquesta manera lograré ocupar un lloch en la *Galeria de eminencias contemporáneas*, que publica aquell periódich que corre tant.

Desde demá abandono la bata y aqueix recinto tant ocupat, y llegeurel com una falsilla men vaig á gosar de las delicias del camp. Sota una barraqueta de canyas y herba fresca qu' em privi del sol y deixi passar l' aire, *lluny del esbalot del mon*, passaré l' istiu sens amohnos, sens sentir mentidas, sens lleigir certs periódichs perque, ja vos encarregó desd' ara, que no 'm porteu sino 'ls de la meva satisfacció. Quant la calor amaini, surtiré á pendrer la fresca y col-locat sobre un turonet contemplaré á Barcelona, es dir, veuré la comedia sens tenir que pendrehi part; com molts generals que veuré las batallas á certa distancia y encara, potser m' enportaré la gloria.

Allí no sentiré remouer las cendras del crédit, ni de la amistad, ni de la bona fé; allí tot es veritat, com diu lo Martinet; allí no veuré alabarre al mateix que crida contra l' alabansa, allí no veuré elogiar una cosa ab la cara propia y posarse careta per censurarla, alí no veure

certs negoc's.... ó més ben dit; tot ho veuré, tot ho sentiré; pero sens embolicarmhi, ab lo cap seré, ab la tranquilitat que 's requereix per poguerho contar á mos lectors.

Sí, companys meus de glorias y fatigas, ja estich cansat de veure tant de prop aquestas comedias que aquí 's representan. Los arguments sempre son los mateixos, y per tant sabuts los callo. Es director l' *interes*; tramoyista, la *vanitat*: encarregada del vestuari, la *hipocrisia*; comparsa la *conciencia*; y *sacasillas* (en las representaciones que no n' hi ha) la *moral*. Lo *si moral* de totes las produccions, se redueix á probar que *cinch pessetas fan un duro*. Segons si l' ecsena es mes ó menos forta, hi prenen mes ó menos part los personatges *honra*, *mentida*, *estafa*, etc., etc., y jo que sols desitjo ser espectador de tot aquesta saragata, necessito anirme; puig no crech que hi pugui haber ase que no anyori la companyía dels seus semblants al cap de set semmanas de estar entre la dels homes, y avuy me succeheix dos quartos d' aixó mateix.

Així s' esplicá L' ASE, y nosaltres, no hem parat fins á trobarli un lloch digne d' ell. Un cop trobat y trasladat l' home allí dalt ab tota la pompa que mereix la gravetat de sa *persona*, no podem menos de oferir á nostres lectors la sua nova habitació, la qual representem ab la vinyeta que desde avuy serveix de portada a eix semmanari.

Referent á sa apreciable salut, ja poden comprehendre los nostres lectors que si bóna la disfrutaba aquí, estant amohinat y respirant l' atmósfera infectada de la capital, (paraules tex-tuals) molt millor la disfrutarà allá dalt que 'ls aires son mes purs y tendrá mes ocasió per pasturar la *fresca herbeta* los ratos que tinga vagatius.

Al que no li convinga eixa noticia, que fassi alló que deya 'l gat á la rata y que s' esperi, que encara no som allá hont anem.

ERICH.

À LA LLUNA.

Oh tu que sempre n' ets trista,
tu que sempre estàs plorant,
lluna clara, lluna bella,
dols es à la llum cantar.

Sentat demunt d' una roca,
ab los ulls llagrimejants,
plena l' ànima d' angoixa
l' esgardo lluna brillar.

Jo à tothom ne veig alegre
transcorrer per la ciutat...
los uns cantan, altres riuuen,
mes ningú sospira mai.

Entre la gent sols jo ploro,
sols jo ne estich sospirant;
cada dia penes novas
venen mon cor à nafrar.

Tu sols es à qui veig trista
y llansa que llansarás
las llagrimetas de plata,
no sé pas per quins pesars.

Sias donchs ma companyona
ja que 'ls dos vivim plorant;
jo en la nit de la amargura
y tú en la nit del espay.

Las l' àgrimas que jo llano
per terra perdentes van...
al menys las que tú n' escampas
de llums hermosas son raigs.

Oh lluneta, bona lluna,
de las boiras Déu te 'n guard
perque sempre 'l pugan véurer
mos ulls qu' estan rojos ja.

Tots dosets lluna digám-nos
los greus dolors que pasam;
ja veurás lo que jo trigo!
molt mes que tú... ja ho verás!

Tú que des tant amunt miras,
tú que tot ho véus tan clar,
ahont ne viu l' esperansa
al acabar me dirás.

Que encara que sia lluny
jo ben prompte hi vull anar,
perque los meus ulls assequi
perque 'm dón la dolsa pau.

¡Oh! tú que sempre n' ets trista,
tú que sempre estàs plorant,
lluna clara, lluna bella,
dols es à la llum cantar.

MARTINET.

QUALSEVOL COSA.

Tots sabém que la historia, la mare, ó quant menys la mestra de la humanitat, com si fos un avaro tot ho guarda, bò y dolent, pús que tot serveix, lo bò perqué tractém de imitarlo y lo dolent perqué 'ns hem poguém apartar com nos apartém dels pobres: la historia dich tot ho guarda, y ab gran cuidado, una infinitat de respuestas que s' han fet més célebres que 'n nostres días l' *Ola vos y el brut del Born*.

Qui de vostés, per exemple, no sap ja de memoria de tant llegir ó sentir contar, motiu per lo que ja no 'ls he las repetiré, las respuestas de Leónidas, Medea, Felip II, Galileo, Luis XIV, Carlos XII de Suecia, Napoleon I, y sense anar tan lluny en nostre temps las de un célebre president del consell de ministres y la del regidor de la *Paciencia Senyora*, y tantas y tantas altres, que no 'ls dich per no cansarlos y també per no cansarme.

Donchs bò, jo l' altre dia, més ben dit, l' altre nit, estanme assentat à la Rambla, vaig tenir ocasió de sentir una resposta-despropósit tan oportuna, tan

gran, tan sublime, com las que consigna la historia; y com aquesta no la consignaría perqué avuy dia té molta feyna ab consignar lo que passa 'n Europa y 'n Amèrica,—que per cert n' hi ha per omplir, no una, sino mil historias,—m' hi determinat à consignarla pera que no 's perdi, en las columnas de L' ASE.

May tinch mès propensió à filosofar que quant no tinch un cuarto, lo que 'm sà creure que tots los grans filosops dehuén de haver estat *uns perdis*.

Filosofant, pús, m' estava assentat en una cadira de la Rambla, quant dos jovenets—dich mentida, eran un jovenet y una joveneta,—que tenia en la esquerra, 'm distraiguéren ab sa conversació de mas meditacions filosòficas: conversació que havia estat un verdader *crescendo* com diria un filarmònic; havia comensat ab veu molt baixa y 'n aquell moment seguia ab veu mès *forta* que un capitol d' una novelia *filosòfico-social* de aquell senyor qu' es va retirar à la vida privada.

—Perque tú ja ho veus, deya 'l jove, això no pòt durar, jo necessito una resposta de qui la pòt donar, que 'm digui que *si ó que no*; per lo maleix jo vull veure à ton pare. Tú ja saps que densá que 'l coneix estich empadronat à la escaleta de devant de casa teva sempre ab lo cap alt y la vista fixa 'ls balcons com si fós municipal que mira si ha roba estesa pels maleixos pera multiar à algun vehí. Tú ja saps que quant surts de casa 'l segueix com lo gòs à la llebra; si surts ab la criada jo 'l darrera; si surts ab ton pare jo 'l darrera; si surts ab la mare jo 'l darrera; si vas à misa jo 'l darrera; si vas à passejá jo 'l darrera; si vas al teatro jo 'l darrera, fins à la porta s' entén, per no comprometre... la meva butxaca; y 'l vaig tan al darrera que 'ls xicots de aquell carrer quant me venuen cridan com à desesperats: *al darrera, al darrera, al darrera ni v' un*, de la mateixa manera que si fos un pillet dels que s' agafan à la trasera dels colxus. En fi, Lola, tú ja saps que no 'l puch dir una paraula, sino quant surts à passeig ab la tua qu' es sorda y casi cega, que això succeix cada any una vegada... y qu' es precis que això acabi, això no pòt durar, jo parlaré à ton pare, li diré que 'l estimo, que tú m' estimas y que com que 'ns estimém nos deixi casar... ¡Y si m' ho nega, Lola, si m' ho nega!... agarro un revolver, li planto un tiro, un altre à tú, y 'ls altres quatre per mi!!!

—Per Déu, Antonel, no fassis...

—L' ASE, L' ASE, senyores, L' ASE, digué ab molta oportunitat un xicot qu' es presentà ab un plech de diaris dessota 'l bràs y un à la mà que oferia fent la mitxa rialleta à l' Antonel qu' es va quedar com un pobre quan veu que ha tret la *prima* de l' Hospital, es dir, de pedra.

Y per avuy estigan bons.

RICARDET.

À F. B.
UN ADEU DEL COR.

Los raigs del sol que ja creman
y assecan los regadius.
assecan lo xich de goix
que restaba dins mon pit.
¡Com s' allunya ma esperansa
al atansarse 'l istiu!
¡Ay, que 'l foix que 'l cor m' abrasa
cada punt va essent mes viu!
Ja son las sis de la tarde,
ja fumeja lo carril;
ma aimada se 'n va à Argentona;
¡Qui sab si pensará en mí!

A Deu, à Deu, ma nineta,
tendra ponsella de abril;
si lo que 'm plau lo teu cor
eau d' orella t' pogués dir....
mes la mare m' aborreix
perque no só mica rich,
m' aborreix per ma pobresa
y així 'm tanca 'l paradís.
Mes si mon llavi es lancat
ja en ma cara pols llegir,
que mon cor veldria dirla:
Recordat forsa de mi.

Jo sé que sempre estàs trista,
sé que pocas voltas rius.
desque la tendra germana
endurse 'n Deu sou servit.
Jo 't planyo, sempre en tú penso,
y per co sempre estich trist.
¡Y tan felisos que foram,
si Déu omplis mòn desitj!
Mentrestant no arriba l' hora,
ni 'l jorn per mí tan felis,
te dich del fons de mòn cor:
Recordat forsa de mi.

Cuant ja sias fora, nina,
cuant ja sias lluny d' aquí;
cuant te passejes per sola
de aquells arbres tan antichs,
hont s' amagan las auccellas
per fer dels moixons lo niu;
cuant embadalida mires
los colors del sol quant ix;
y las montanyas que pinta
quant s' acaba de morir;
llavors, per Déu, colomela,
Recordat forsa de mi.

A Deu, cor de mes blancor
que 'ls lliris y gessamins,
Déu le guard' de las fibladas
del malebit escorpi,
que si es cas que 'l pique 'l cor
te l' omplirà de verí.
Mes si mon fat es tan greu
que tú m' baixas d' aborrir,
al menys perque tanta pena
puga aguantar mòn espirit,
cuant à Déu oració fassas.
Recordat forsa de mi.

J. V.

Barecelona 10 juliol 1867.

Al ASE ciutadá de Barcelona.

Ridaura 16 juliol de 1867.

Estimat ase: no pots pas calcular las ganas que tinch de visitar la ciutat de Barcelona, ara per ara que la estació convida à regositjarse per las nits mantant lo temps en algun dels jardins del passeig de Gracia, hont, segons me diu lo diari, s' hi donan funcions tan bonicoyas de theatre, balls, concerts y sochs artificials. Vaja, te dich que las ganas de veurer tot això m' apretan de tal manera, que, a fe de cristià, casi casi no 's passarà la setmana vinent sens qu' hage realisat lo meu propòsit.

Mes com segons lo qu' he sentit à dir, pera poder anar al theatre de la *zarzuela* las nits del diumenge, ocupant un regular lloch, se fa menester abadar molt l' ull, això es, no adormirse per quant se acostuma a obrir lo despatx general de las localitats essent ja despatxadas las millors rengleras de cadiras; te recomano que 't previngas ab temps à fi de que lo diumenge de la setmana entrant poguem anar à dit theatre, sens haber de gastar doble com gastariam si 'ns veyan obligats à comprarlas als revededors que mes trempals que un all, diu que las espendedien fins à la mateixa boca de la porta del theatre.

També haj d' alvertirte, inolvidable ase, que si per casualitat la nit del referit diumenge se posés ab escena la *zarzuela* « *El capitán negrero* », no compriás de cap manera localitats, puig no vull fastiguejarne ni perdre la il·lusió de la realitat com deu conservar-se sempre en los espectadors. Sobre eix punt estich per lo que ha dit lo popular poeta, lo reputat ingenier en l' ordre dramàtic català de nostres dies.

Ma repugnacia à la expresada *zarzuela*, dimana de la pintura que me 'n ha fet una amiga que ahir va regresar le eixa capital. Jo no sé si ho arriba à creurer, mes com may li he probat cap mentida, m' hi inclino de bona fé.

Diu que 'l argument ja es interessant, pero que en son desarollo hi ha cada inverosimilitut que no s' hi pot tenir cara, com per exemple, anar lo capitán negrer à borsó del de guerra, calarhi foix, y més aixerit que un pessol fugir, disparant avans d' arriarre al bot un pistolets à la gent, deixàntila com per miracle, d' allò mes enfabada, mentre que la rahó natural dicta que si deu vidas hagués tingut lo

capità negrer, deu ne habia de perdrer ans de desamarar lo seu bot.

Vaja, que si aixó es aixis, me sembla que ni ab caminadors casi pot anar. Per lo tant l' encarregó, ase estimat, que procuris interessarte lo possible pera que en aquella nit que tu m' hi acompañarás se representí *La conquista de Madrid*, ó *Galanteos en Venecia* ó *El Juramento* ó bé *Entre mi muger y el negro*. Almenys sen estas pessas no hi ha semblants coses y sé d' altre part que lo simpàtich barítono senyor Carbonell, contentant al cap, causa gran plaber al cor, al pas que 'l senyor Allú en son gènero, fa fer à la concurrencia tot un gros tip de riurer.

Voldria dirte algunas altres cosetas, pero com lo temps me manca, t' ho diré á la nostre vista.

Perdonam la molestia, filla de la franquesa que creu déurer gastar ab tú la teua burra ampurdanesa que brama y rebrama desitjosa d' aprelarte la ma ab tota la fosa del pur amor dels ases. Adeu.

TA ENAMORADA.

SONETOS.

À LA MORT.

Espectre horrorós, solem nomenarte
cuants del plaher del mon esclaus ne vihuen;
per ço dels teus efectes també 'n diuen
pura calamitat, pera ultrajarte!

Mes no à tots los mortals, al contemplarte,
esglay los dons; oh mort! alguns ne riuen:
y si es cert lo que molts altres escriuen,
ab tu guayan la gloria al ovirarte.

Jo te saludo, donchs, mort apreciada,
tranquil espero 'l colp qu' has de donarme
quant l' hora de ma si arribada siga.

Tinch la conciencia tan descarregada,
que quant vullas, oh mort! pots empaixarme;
pero no.... espera, mort, que jo t' ho diga.

UN FILL DEL ROQUER.

FOLLETÍ.

DELFINA.

Llegenda històrica tradicional per lo JOANET.

(Continuació.)

Vos confesso que ab tot y esser los cristians enemichs à no poguer mes de ma nació, jo sento per ells una estranya inclinació, mentres que à mon gréu esperimento tambe una interior satisfacció quand me contan ó vaig à llurs victorias.

Jamay he sigut jo superticiosa, mes ab lo que vos he dit, sento dins de mi un no sé que fan providencial y casibé diví que m' ha fet sospitar si soch filla de pares cristians; aqueixa sospita desde 'l primer instant que se 'm ha ficat al cap, va creixent cada dia mes y mes, de manera que ab lo que raderament m' ha succehit, no dupto que soch cristiana y he resolt, Seniofredo, reconciliarme ab la vostra Religió. Mentreix aixó succehirá he fet també lo propòsit de lluytar à favor dels cristians, als quals me miro ja com germans; mes, trobantme jo sola per aqui y sense ajuda, vos demano que vos dignau admestrérme en vostra amistansa y companya respectantne ma posició y mon estat, no diguentne res à ningú fins que vingan millors temps.

Inútil es dir lo que va respondre Seniofredo que ab un religiós silenci se l' havia escoltat, recordem qu' era Seniofredo cristià y cristià cavaller.

Caminant, caminant vingué la nit y 'ls fou necessari allotgarse en una casa que per sort trobaren bora del camí: mes arribada la hora de anarsen à descansar, com no hi havia mes que un llit en la casa y coneixent que tal volta farian sospitar als sensills havitans de la masia si havent vist sa amistansa, no 's sicassen tots dos al únic llit, varen resoldre dormir junts, mes posantne entre milj avans llurs espases en senyal de honestitat, bona fe y sensera continencia que lo un à lo altre se guardavan. Aixó mateix feren altres voltas, ab lo qual res ne sospitaren ni sisquera 'ls mateixos que 'ls acompanyavan.

Tres dias sia ja que caminaban quand arribaren

L' AMBICIÓ.

Eixa es nina, la gabia que tancaba un rossinyol que un jorn ab amargura dolsíssima 's queixaba y sens ventura d' aquella que son cor idolatrava. Estigué tan temps aquí jo 'l adorava, jo comparlia ab ell sa desventura... mes ay! sovint ab cantichs de tendrura jamay imagini que 'm enganyava. Eix matí se 'n ha anat. Ma confiansa burlà atrevit marxant vers la pradera tras millor, ilusoria benandansa. Y no l' ha trobat pas! s' aymada fera li arrebatà com sempre l' esperansa! quant mes mon catiu esser li valguera!

MARTINET.

TRUNFOS.

Pe 'l carreter que renega
cuant lo caball se li atura;
per l' home que traçla ab negres
allà à Amèrica fent suca;
pe 'ls cabos de presidaris
que sempre la vara duhen;
palus trunfos.

Per lo militar, que al camp
de batalla, gloria busca;
per lo *Titari* qu' un próxim
alguna volta l' insulta;
per l' home que mata un loro
al devant d' alguna curra;
espasas son trunfos.

Per 'quell que passa en tiberis
las nits de fosca y de lluna;
per aquell que no 's divorceix

al acampament del exercit cristià, que ho estava en las esplanadas del Urgell, no lluny de la llaçuna de Ibars.

Lo cavaller hermos no s' acontentava mai de passejarse per lo camp y observar tots los preparatius que 'ls catalans ne fien per la gran batalla que 's dongué al cap de pochs dias. Los dos cavallers hi prengueren una part molt activa sentne tant lo un com lo altre los héroes de la festa; mes no n' parlarém, puig ella sola ompliria mes lloch del que nos concedeixen los límits de una lligenda. Prou es per lo nostre objecte, dir que fou una de las mes renyidas que s' hajan donat tal volta en Catalunya, ni avans ni despresa de ella, y que fou la que 'n dongué majors resultats à la Religió y à la independència de nostra patria. Per espay de tres dias estigué sense poguer sapiguerse son èxit, fins à tant que voltats los sarrahins per tot arreu, emprengueren llavors los cristians una arremetuda que deixant en son poder un rich botí, va sembrar també de morts les grans esplanadas del Urgell.

Després de aqueixa batalla, en la cual no s' en va faltar gayre com lo cavaller hermos no va esser víctima de son coralge, conegué que tal volta acompañant al exercit li vindria la mort avans de haverse pogut fer cristià, ne digué llurs temors à Seniofredo lo qual, respectant los grans motius que l' obligavan à allunyarse de ell, disposà que ab un bon acompañament fos conduhit à un castell que hi havia en la aspresa de unas montanyas vehinas y en lo qual ne visquian D. Ana de Granyena y altres Senyoras ab llurs donzel·les.

Mentre que 'ls cavallers y exèrcits cristians en continuavan ab gran èxit la guerra, las senyoras del castell se desfeyan per cuidarne bé al *cavaller hermos*, que despullat del vestit de guerrer, n' estava fet una elegant y hermosíssima nina.

Fou tan lo que avansá en la educació religiosa, que 's resolgué batejarla mes aviat del que primeirament havian pensat, aguardant únicament que vingués lo noble Seniofredo al qual n' havian escollit pera padri. Ben prouple s' en conquistà lo afecte y amistansa de to's las Senyoras del castell, las quals per altre part n' estaven encantadas de la amorositat y dolsura de la estrangera nina.

sense agafà alguna turca;
per 'quell que sab de las vinyas
lo vi que 's trau de caduna;
copas son trunfos.

Pe 'ls que 'ls plahuen las pessetas,
mes que llisas, de columna;
pe 'ls que mes qu' un trist ralet
s' estiman un parell d' unsas;
pe 'ls que volen que al casarse
lo sogre 'ls dó bona murfa;
oros son trunfos.

UN BENET DEL CABAS.

BRAMS.

Noy, dónam un diari.
—Quin vol... *La Pubilla*?
—No, que à casa 'n tinch una y ningú la vol.
—Vol *El Tren*?
—Aquet vá massa depressa y 's probable qu' ensopogui. Es tan fácil ensopégá y caure!
—Donchs vol L' ASE?
—Sí, que faré content al sogra que li agrada molt perqu' es lo seu *tocayo*.

Avuy en lo teatro-zarzuela tindrà lloch lo benefici del simpàtich y apreciat barítono senyor Carbonell.

La funció serà escullida y digna en un tot del públic de Barcelona, que no deixarà de anarhi pera dar al senyor Carbonell una prova de lo molt que l' aprecian sos payans.

V.

Un jorn que 'l pais estava cubert ab un blanc mantell de neu, n' estaven tots los del castell, cap à la vesprada, prop de la llar, escoltant ab gran atenció las interessants historias que 'ls comptava la hermosa nina que cada dia era mes ben mirada en lo castell. Y com la Senyora D. Ana tingués molts dessitjós de sapiguer la historia de la sua vida, volgué complàurerla. Ja altres voltas los havia compitat la manera com vingué à Espanya, las ganas que tenia de havérselas ab Seniofredo, lo modo com aqueix l' havia liurat de la mort, las circumstancies de portarne l' nom de Delfina y nusant llavors lo fil de la trencada narració, digué:

—Despres de tres dias de viatjar ab Seniofredo, arribarem à las esplanadas del Urgell ahont se devia donar un gran combat. Jo prengui també part en ell y fou tanta ma desgracia, que sense dubte haguera caigut en poder dels sarrahins, que haventme ferit lo cavall, ho hauria jo passat malament, si no hagués vingut à temps un valent cavaller que 'm liurá de una mort segura, matant a mos quatre enemichs que ja ab los brassos alsas, estaban à punt de descarregarlos sobre mon cap, y fetne fugir als altres que ab major número 'm havian voltada. Hassanya digna sols de un héroe de que 'm recordaré tota ma vida, y son nom, pas se 'm digué enomenar en Jordi d' Agremunt, lo portaré sempre gravat dintre mon cor com un deute de reconeixement, que may podré pagar; que sense ell hauria jo mort avans de poguer abrassar la religió del clavat en una creu. Sols punxa ma pena una amarga idea y es que essentne, com vos he dit, asillada no mes del poderós rey de Tremecen 'n estimaba tant, jay! que 'm tenia destinada per hereva de sos bens y de sa corona, y al allunyarme per sempre la volta de ma patria, tinch por que se 'm diga que soch desagraida ab un pare tan bo y tan carinyós.

(Continuarà).

No hi faltarán aplansós.
Tampoch hi faltarém nosaltres.

FOTOGRAFÍA DE LA MEUA AYMADA.

Pel seu brill son dos estels
los ullots de ma nineta,
y banos semblan los pels
que forman sa pestanyeta.

De sas galtas, lo color,
es de ponzellars de rosa,
los sens cabells, son fil d' or,
y es sa boqueta preciosa.

Y per ser mes ensisera,
rient sempre la veureu,
moslant sa igual rastillera,
de blancas dents com la neu. (1)

La ploma se m' ha espallat,
y descriure 'l cos no puch,
iú, lector, festen' lo plat,
y à ton gust posali 'l such.

UN FILL DEL ROQUER.

UNA MORT.

Las doce y cuarto nublado
de cantá 'l sereno acaba,
quant girantse veu un bulto
detrás de una cantonada.
—Quién vive! —diu, més la veu
d' enrogallat li fa falta.
—Quién vive! torna l' sereno
aquej cop ab veu de rabia,
perque 's pensa que aquell bulto
ni vol fer una de grassa.
—¿No respons? ¡mira que tiro! —
al mateix temps que li engalla
uns sis pams de carrabina...
pero rés, ni una paraula.
—¿Es á dir que no 'm respons?
que 't rius de mas amenassas? —
Lo bulto sempre quiet
mut y sort com una estàtua...
sona un tiro, cau lo bulto
y 'l sereno encar' s' escapa.

A l' endemà van trobar
detrás de la cantonada
lo cadáver..... d' una mula
y 'l seu amo que plorava.

PEPET.

Canot deya, parlant de Tayllerand; que aquet
despreciaba tant als homes, perque s' havia estudiat
moit à si mateix.

Swift, l' autor del *Robinson Crusoe*, acostumava
dir que las personas que solament valen per lo que
foren sos antepassats, se semblan á la patatera,
planta que té tota sa sustancia *dessota terra*.

NO RES.

Me trobo á la imprenta
falla original

(1) No 's comparan ab lo botj perque tirant est à groch al costat de la neu, fóra no comparar com tal aquella estremadissima blancaor de dents.

la musa no 'm busfa,
digueume, ¿qué faig?
—Improvisi, lonto,
—No sé improvisá
perque no tinch mossà
ni rés que contar;
soch llech en Historia,
me trobo esplantat...
ja tinch onse versos
un altre y avant.

Si L' ASE no 's deixés la barba, seria parroquiá
d' un barber que hi ha al carrer de la Princesa.
Ara que no posser, no pot menos de recomenar á
tots los verdaders catalans d' aquells encanlorns que
ho siguin per ell. Nos referim a aquell que té als
costals de sa botiga un lletrero en catalá y un altre
en castellá, diferenciantse de tots aquells que 's re-
cordan de Inglaterra, Italia y Fransa que del pais
que 'ls ha vist entre bolquers.

CÒSSAS.

Si acas van á veurer la Exposició retrospectiva
no comprin catàloch, perque serveix de tan poch,
que casi 's pot comparar ab l' *espasa de Bernardo*.
Se troben vostés, per exemple, devant de una ca-
dira estranya, ó de una pistola que 'ls xoca, ó de
una cornucopia, etc., buscan los números ab que
están senyalats eixos objectes, y troben: *Una silla de enea, una pistola, una cornucopia...* Que 'ns dis-
pensi l' *Academia de Bellas arts*; pero allò mes que
catàloch sembla una apuntació per ferne després
un inventari.

Sembla que *El tio camueso* s' ha picat per la
còssa que li varem dedicar en un dels números an-
teriors. No 'ns sap greu que s' hagi picat, lo que
sentim moltíssim, es que continui sent més digne
de còssas que d' altre cosa, perque ell y ningú mes
tocará las consequencies.

Per lo demés, *El tio camueso* té tant poca gracia
per sacudirse las moscas, que sembla impossible vin-
gri de *Gracia*.

Los Senyors Bufos comensan á ferne alguna de
las sévas. *Los Dioses del Olimpo*, posada en escena
aquesta setmana, té algunas cosetas dignes de cen-
sura baix tols concepçons.

Ja veuen com nosaltres que no podiam sufrir se
'ls critiqués quand no hi havia motiu, som los pri-
mers de ferho ara que n' hi ha.

—¿Qué 'm sabria dir quin dia de la setmana
surt lo periódich « El Tren »?

—No ho sé, perque sempre veig allò tan grós per
la Rambla y fan molt mal; perque 'ls que no s'
pensan que dit periódich té molta gana, han de su-
posar quant menos que té moltes ganas de que la
gent lo compri.

—Escolti, ¿qué fora possible saber las desgracias
que 'n un mes cometén los cotxeros?

—Dificilet es, pero possible.

—Y 'l número de carrers qu' están mal em-
pedratis?

—Aixó ja no 's tan fácil; no obstant encara que
ab treball es possible.

—Y 'l saber quantas son las barracas, ó bar-
racons ó barraquetas que adornan los carrers de Bar-
celona?

—No senyor; aixó si qu' es impossible, ¡no veu
que cada dia 'n plouen!

XARADA.

Molts que maslegan primera
mereixen menjar lo tot...
si ab lo que 't dich no 'm desfras, la me-
jo te 'n daré una raccio.

ENDEVINALLA.

Tinch esfèra sens ser mapa,
ocupó un lloc elevat,
enganyo á tots los que 'm miran
y per mi may se fa tart.

He servit algun temps d' algo,

ara de ré, y no es estrany,

perque m' han caigut los brassos

y sens 'ells no faig pel cas.

GEROGLÍFICH.

TIFUS

VENTOSA

ASMA

MEDICINA

TISIS

SANGRIA

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL
NÚMERO ANTERIOR.

Soch llarch y prim, estich groch,
estiral com un fideu....
m' entrelinch traent xaradas
fins que li plaurá al Govern.

UN CESSANT.

Ser reservada y femella?
¡no m' ha dat poch mal de cap!
y allò dels secrets dels homes...?
no pot ser sino la clau.

UN DESENGANYAT.

GEROGLÍFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

La dona qué s' posa entre perills, á la curta ó à
la llarga hi cau.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L' ASE, á càrrec de J. Martínez
carre de Robador, núm. 29 baixos.
Barcelona — 1867.